

> Mégsem szaladhatnak el, és a nevük szólítására tartaniuk kell a rudat, húzni a kocsit. Először lépésben hajtok be egy maratonakadályba, kis ostorsegítséget adok, miközben szólítom a nevén – ilyenkor elhúzódik az ostortól a rúd felé. Addig gyakorlom vele, amíg ez összekapcsolódik benne, és ostorsegítség nélkül is helyesen reagál.

A maratonakadályokat otthon egészen másképp hajtom, mint a versenyen. Lépésben hajtok be, sokat megállok az akadályban, dicsérem a lovat, akár le is szálllok hozzá. Ez azért fontos, mert a versenyeknek nagyon nagy a tempója, és csak az otthoni munkával tudom velük megértetni, hogy nem kell mindig rohanni, nem szabad, hogy egy hektikus pánik uralkodjon rajtuk.

A hajtónak amúgy is kevés segítség áll rendelkezésére, de a gyors akadályoknál nincs idő, tovább szűkülnek a segítségek, hiszen késhet a hajtó keze is, vagy más a kontroll, amikor például egy domboldalon megyünk lefelé. Ezért nagyon fontos megtanítani nekik, hogy szóra hogyan reagáljanak. Az első lovaktól azt várom, hogy amikor a nevét mondom, forduljon a belső oldal irányába. Ezt először úgy gyakorlom, hogy megállítom őket, szólítom, és adom a szársegítséget. Ha ezt megtanulta, később már szársegítség nélkül, a nevet szólítva is elfordul. Az első lovakat szoktatni kell ahhoz is, hogy ne pánikoljanak a hátsók közvetlen közelségétől, a hátsóknak pedig el kell fogadniuk, hogy ott vannak előttük az első. A szoktatás mindig lépésben történik.

Számít, a munkára is kihatással van, hogy az egy fogatban dolgozó lovak elfogadják egymást, és ez nem csak az edzésmunka eredménye. Összeszoktatom őket minden lehetséges szituációban: egymás mellett állnak a bokszokban, együtt rakom őket karámba, télen együtt engedem ki őket a fedelesbe.

A tanítás során nagyon fontosnak tartom a jutalmazást, ami lehet dicséret vagy jutalomfalat is, illetve a nyugalom. Bármilyen körülmények között fel kell tudjam venni a lovakat. Az aacheni pályán például nagyon messze vannak a behajtók az akadályoktól, és előtte vissza kell tudnom venni azt a nagy tempót, amiben odaérünk.

Ha valahol elakadok a tanítással, egy ló nem szívesen hajt végre egy feladatot, ellenkezik, vagy túlzottan automatává, fásulttá válik, akkor elfelejtjük azt a feladatot egy időre. Másba kezdünk, vagy kimegyünk, és egyenesen, odaadott szárral lazítunk – 30 perc séta, 10 perc ügetés felváltva. Ha valamelyik nagyon ellenkezik, azt befogom egyesben. Ilyenkor ő is jobban figyel, és én is csak rá tudok koncentrálni, valamint a megoldandó problémára. Egy pihentető periódus után nyugodtan térek vissza a feladathoz.

A tanítás folyamata a fogathajtásban fokozottan türelemjáték, mert kevés a segítség. Ezért új feladat tanításánál, új helyzetekhez való szoktatásnál a hajtó legfontosabb fegyvere a türelem!